

Pondelok. Deň odlišný od iných len v tom, že to je pondelok, začiatok týždňa, naberanie nových síl. Kto ich má rád? Pondelky. Ale tento bol iný, letný. Prázdniny, nekonečné objatia žeravej gule na oblohe, vône priateľstva a zážitkov. A predsa sa tento deň ešte trochu líšil od iných. Bol to deň, keď sa ten najvyšší rozhodol ukončiť výrobný proces, už som bola dosť pekná na to, aby som sa ukázala svetu, pripravená na to, niečo dokázať. Pracovník nastavil potrebné údaje, vyladil posledné chyby, zabalil do škatule, a tak v magicky dátum, 7. júla konečne došla zásielka na tú správnu poštu, do Fintíc, dvom dosiaľ strateným dušiam a zmenila ich cestu na iný smer. Tí si natešene darček rozbalili, obhliadli, stlačili tlačidlo ON a ja, robot som otvorila oči.

Muselo to byť ťažké naučiť sa ovládať malý, krehký stroj, ktorý funguje ako na baterky, ktoré sa nedajú vybiť. Nevedieť ani ako stíšiť hlas. Ale vynašli sa. Stačilo nájsť tie správne knihy, tie správne návody, počuť rady od starších, ktorých zásielky už dospeli, a tak konečne prišiel ten pocit, že si vybrali ten správny typ.

Prvé rozťahovanie kovových kĺbov, prvé pády, prvá bolesť. Život nebude ľahký.

Darček rástol, bolo potrebné často meniť brnenie, do ktorého sa nevošiel ako keď had zvlieka kožu. Časom sa naučil používať všetky funkcie, ktoré mu jednotlivé gombíky poskytovali. Po roku sa objednal jazyk. Reč mohla začať. Majiteľ vedel ako stíšiť, ak hluku bolo dosť, no niekedy gombík nefungoval.

Neostalo to však len pri reči. Ak niečo nepasovalo, objednala sa iná vec a vymenila sa. Nebolo to vôbec ľahké. Odkiaľ asi to malé stvorenie malo vedieť, čo mu škodí a čo nie? Čo mu spôsobí dobrý pocit a aj ostatným okolo a čo mu naopak spôsobí hrdzavenie? Musel všetko skúšať. Majitelia už boli zúfalí, príliš veľa peňazí potrebovali na spreje proti hrdzaveniu a náhradné diely, ale vyplatilo sa.

Telo staré necelé tri roky a rodičom to bolo málo. Objednali si ďalšie. Chlapca. Prvá veľká zmena. Dosiaľ stredobod pozornosti, jediné dieťa, jediné vnúča. To teda bolo. A zrazu? Už sa vesmír netočil len okolo mňa. Zvykla som si a obľúbila si ho.

Prvý ozajstný krok do života, prvý odchod z domu. Škôlka. Úschovňa malých robotov, keď už ich majitelia nevládali a potrebovali si vydýchnuť, preleštiť vlastné skrutky a doliať olej. Miesto, kde sa malé kôpky šťastie spoznávali, spájali, vymieňali si súčiastky, ak so svojimi neboli spokojní. Vytvárali si svoj vlastný wonderland. Skrýša, kde smeli len tí najlepší, najvernejší, najsilnejší. A všetci, čo mali čokoládu. Postupne kovovým konárikom, ktoré trčali z tela vdýchnuť cit. Každý mal priestor naučiť sa vymaľovať maľovanky bez toho, aby zašiel za čiarku. Ten drobný elektrický obvod ešte ani zďaleka netušil, aké to je podstatné. Raz zistil, že jeho život je jeho maľovanka, v ktorej nie je vždy dovolené prejsť cez čiarku a vymaľovať aj stôl. Ale táto časť fungovania na planéte je snáď najkrajšia. V akej inej sa dá zažiť viac pádov z dvojkoľosového vozidla? Tých teda bolo. A potom tá nekonečná potreba plátať rany na povrchu. No ten pocit slobody a samostatnosti počas tých pár sekúnd jazdy je nenahraditeľný. Bola som na seba pyšná. Ten pocit strachu, ale aj adrenalínu, ako zliezť zo stromu? Vyliezť je ľahké. Na ceste dole sa treba vynájsť. Prišla som na to bez toho, aby som si niečo zlomila.

Keď už bol tento level zvládnutý, pokračoval ďalší, ťažší. Iné skúšky. Čas na osemsmerovky a sudoku. Škola. Tu už bolo potrebné viac trápiť mechanizmus. Začiatky sú ťažké, ale o to ľahšie, že väčšina sa snaží zapadnúť. Česť výnimkám. Tento robot, je komplikovaný robot. S jeho výrobou si dali poriadne záležať. Nový typ, preto to aj trvalo 9 mesiacov, kým došiel, kam mal. No bolo preňho ťažké nevytŕčať medzi ostatnými. Ale postupne sa ten malý robot zdokonaľoval, učil sa sebaovládaniu. Učil sa patriť do spoločnosti, aj keď nie vždy tam zapadal. Ale bolo to miesto, kde som našla priateľov, pri ktorých už nešlo len o to, aby som sa s bábikami nehrala sama. Nájsť ľudí, ktorí sa podelia o svoje cukríky, ale aj o svoje zážitky, ktorých sa postupne staneme súčasťou.

Robot sa rozhodol skúšať mnohé pozemské radosti, no zaujala ho len jedna. Pocit voľnosti len v istej chvíli. Ňou bol čas strávený tvrdou prácou a fyzickým zdokonaľovaním sa. Kockami plechu s dušou a rovnakou záľubou a potrebou, rovnakými túžbami. Kolektívna hra. Tá zaujímavá veľká oranžová lopta. Adrenalín v každej sekunde na palubovke. Gól a či faul, všetko malo svoj zmysel. Pády a zranenia, ktoré neboleli, lebo to boli zranenia v boji. Slzy bolesti a krásne slzy šťastia. Všetko má však svoj koniec. Aj toto malo, pretože už čakalo niečo lepšie. Niečo, čo spôsobí omnoho väčšie uspokojenie. Našla som to. Menšia lopta, biela, dierkovaná. Dres. Hokejka. Pocit víťazstva aj prehry, pocit priateľstva a tímu. Všetky tie odmakané tréningy a potom pocit hrdosti na zápase. Zaslúžená kritika trénera, sklamanie samého seba. Alebo tvrdší tréning a dočkanie sa zaslúženej pochvaly. Čo viac si môže robot priať?

No občas nastane skrat, systém sa pokazí a je veľmi ťažké ho opraviť, je s tým veľa práce a nervov. Na obrazovke píše offline .Ale vďaka bohu za dnešných opravárov.

Hlavne ak sa dostal do štádia, u ľudí zvaného „puberta“. Oleje sa búria, tie pocity a túžba skúšať zakázané. Ale aj z tohto niečo treba. Niet nad lepšie lekcie, len vyskúšať na sebe. Omyly sú v niečom dôležité. A jedným z nich bolo vzdať sa tohto pocitu slobody, vzdať sa tímu a hry. Tento omyl je doteraz neopravený. To, že mi to chýba cítim stále. Možno sa raz nájde čas a všetko to napraviť.

Kto by bol povedal, že čas plynie stále rovnako. Ešte len nedávno klopala teta poštarčka s drobnou škatuľou pred dvermi a zrazu.. uplynulo mnoho rokov.

Mladý robot sa jedného dňa zobudil, že stojí pred ďalším dôležitým životným rozhodnutím. Kam ďalej? Čo bude zo mňa? Možností bolo veľa, ale len málo tých, ktoré stáli za uvažanie a ešte menej tých, teoretických možností a smerov, kadiaľ sa dá vybrať. Robot sa rozhodol pre maľované krížovky. V tej chvíli sa jeho život podstatne zmenil. Ukázal sa nový chodník. Stredná škola. Som naozaj rada, že to je práve táto, gymnázium. Zmena prostredia, nové tváre, nový systém. Tam sa našli spriaznené duše dúfam, že do konca života. Ľudia, o ktorých už neprídem.

A čo bude po nej? Kto vie, to sa uvidí za tri roky. Dovtedy si držím palce.